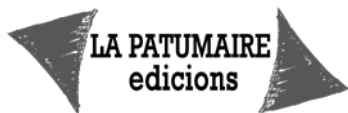

EL SECRÉ de la PATUM

EL SECRET de la PATUM

Albert Rumbo i Soler

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny de la coberta, no pot ésser reproduïda, emmagatzemada o tramesa de cap manera ni per cap mitjà, sense prèvia autorització per escrit dels titulars del copyright.

Primera edició: abril 2011

© 2011, del text: Albert Rumbo i Soler

© 2011, de les il·lustracions: Laura de Castellet

© 2011, d'aquesta edició: La Patumaire Edicions, SL

Gran Via, 16

08600 Berga (BCN)

Tel. 902 50 12 25

info@lapatumaire.com

ISBN: 978-84-938541-3-3

Dipòsit Legal:

Imprès a la CE

*A la Raquel i l'Arnau, amb la
il·lusió que aquest llibre
els ajudi a conèixer El secret de la Patum...*

*...I a la Mònica, la seva mare, amb qui vaig
descobrir el veritable secret de la Patum...*

*...I a l'Anna, l'Esteve, la Sandra, el Roger,
l'Esther i l'Anna, la insistència dels quals ha fet que
finalment tothom sàpiga El secret de la Patum.*

Capítol 1

——Vaaaagos...! Vaaaagos...! Vaaaagos...!

—A qui criden *vagos*? —va preguntar l'Arnau al seu pare en el precís moment que els geganters tombaven la Geganta Vella per tal d'entrar-la a l'Ajuntament.

—Als músics, Arnau —va respondre-li aquest, vigilant fixament l'escena. Escodriyava minuciosament l'entrada de la Geganta, una imatge que havia observat infinitat de vegades, com si la veiés per primer cop, talment com si pretengués retenir-la eternament a la memòria.

—I per què els diuen *vagos*? —tornà a tafanejar ell.

—Perquè la gent vol que segueixin tocant Tirabols i que la Patum continuï; que encara no s'acabi.

—Jo tampoc no vull que s'acabi! —va exclamar l'Arnau en un to proper a la súplica.

—Ja ho sé, Arnau, ja ho sé, però saps que això és impossible. Més tard o més d'hora s'ha d'acabar.

Tot s'ha d'acabar —respongué el Quim lacònicament mentre el seu esguard deixava de fitar intensament l'entrada dels Gegants i passava a mirar el seu fill amb tendresa i un lleuger somriure als llavis—. I em sembla que, per avui, tots plegats ja en tenim prou: tu, jo, els músics, els geganters...

—I per què no poden tornar a fer la Patum la setmana vinent? —va insistir el seu fill interrompent-lo.

El Quim va esclafir a riure davant l'ocurrència de l'Arnau i, acaronant-li els cabells, li explicà.

—Ha, ha, ha... No Arnau, no. Saps prou bé que la Patum només es pot fer per Corpus. I això vol dir que fins a l'any vinent no tornarem a tenir Patum.

—Sí, ja ho sé, però jo voldria que durés tot l'any... —i després de dubtar un moment, desitjós d'escoltar un sí per resposta, afegí convençut—. I Corpus no es podria fer dos o tres cops l'any, pare?

—No. El Corpus només se celebra un cop l'any i la Patum, per tant, també. Va, anem! A veure si som capaços de trobar la mare i la Raquel, que ja es deuen pensar que ens hem perdut!

El Quim va posar la mà a l'espatlla del seu fill i va mirar, per sobre la multitud que omplia la plaça, quin camí semblava més fàcil i ràpid per a arribar a l'Ajuntament. La gentada que atapeïa la petita plaça de Sant Pere anhelava, com l'Arnau, que la Patum prosseguís.

Per això, els patumaires, palplantats, sense moure's poc ni molt del seu lloc, continuaven cridant i xiulant els músics que, sense forces, esgotats, començaven a desar els instruments dessota mateix de la balconada de l'Ajuntament. La darrera volta a la plaça havia culminat una Patum extraordinària; una Patum que s'havia desenvolupat sense cap tipus de problemes. A la vegada, però, aquesta darrera volta, zenit de l'èxtasi patumaire, havia iniciat una progressiva davallada de les forces de tots els que allí es trobaven congregats.

La nit era càlida, extremadament càlida. El cel estava completament serè i milers d'estels hi brillaven en una nit més pròpia de primers d'agost que de mitjan juny. El Quim va alçar la vista per contemplar l'estelat firmament mentre intentava copsar una alenada d'aire fresc que l'ajudés a refer-se d'aquella ponderosa calorada. Recordava ben pocs anys que per la Patum hagués fet tanta bonança; i ben pocs també que no hagués plogut. Enmig de la calor i l'acumulació de gent, pare i fill es dirigiren, esgotats i amarats de suor, cap als baixos de l'Ajuntament.

A l'Arnau li va semblar que, de cop, el cansament li queia a sobre just en acabar els Tirabols. Tota la força i l'energia que l'havien acompanyat fins als últims compassos del darrer i més esbojarrat dels pasdobles que clouen la festa van desaparèixer de sobte. Era la

primera vegada que havia saltat els Tirabols de la nit i per aquest motiu estava molt cofoi. A la vegada, però, també estava una mica moix. Els darrers instants de la festa s'havien escolat ràpidament i la Patum del diumenge s'havia acabat. Això volia dir que caldria esperar tot un any, un llarguíssim i inacabable any, per a tornar a veure i viure aquella festa que tant i tant li agradava. La barreja d'aclapament i nostàlgia el féu defallir, i un intens esgotament el va embolcallar de cop i volta.

L'Arnau tenia dotze anys. Ros, de cara pigada i esprimatxat, era força alt per la seva edat. Era un noi molt viu, espavilat i curiós; un noi que no parava mai quiet ni es cansava de preguntar coses; sempre tenia una pregunta per a fer. I, inevitablement, la resposta a qualsevol qüestió acabava generant, immediatament, un parell més de demandes.

—N'estàs ben segur que no faran més Tirabols, pare? La Guita Grossa encara porta un fuet encès.

—Sí, però els músics ja han plegat els instruments i els geganters ja han tancat els Gegants a dins de l'Ajuntament. Va, anem a buscar la mare i la Raquel que ja és hora d'anar a dormir. Demà no hi haurà qui us faci llevar!

Mentre caminava enmig de la gernació, el magí de l'Arnau continuava barrinant. Gairebé com si no anés

